

עפ"א 22065/11/16 - מרדכי מגן, משה מגן, שמעון מגן נגד ועדה מקומית לתכנון ובניה תל אביב

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 22065-11-16 מגן ואח' נ' ועדה מקומית לתכנון ובניה תל אביב

לפני כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
מערערים 1.מרדכי מגן
2.משה מגן
3.שמעון מגן
ע"י ב"כ עו"ד וינר וטוטיב
נגד
משיבים
ועדה מקומית לתכנון ובניה תל אביב
ע"י ב"כ עו"ד אתי לוי

פסק דין

בפני ערעור על פסק דינו של בית משפט לעניינים מקומיים בת"א (כב' הש' ר' פרי), הכרעת הדין מיום 18.7.16 וגזר הדין מיום 25.9.16. המערערים הורשעו על פי הודאתם במיוחס להם בכתב האישום המתוקן (שהוגש בפברואר 2016), באי קיום צו בית המשפט, עבירה עפ"י סעיף 210 לחוק התכנון והבניה (להלן: "**החוק**") נגזרו עליהם הקנסות כמפורט בגזר הדין, הופעלו ההתחייבויות הכספיות והמערערים חויבו לחתום על התחייבויות כספיות נוספות.

המערערים הגישו גם בקשה להוספת ראייה בערעור, שהגיעה לידיהם כנטען, לאחר מתן גזר הדין. מדובר באישור של חברת החשמל לפיו זרם החשמל נותק במבנה נשוא הדין ביום 18.2.16.

הרקע

כתב האישום המתוקן הוגש בחודש פברואר 2016 והמערערים חזרו בהם מכפירתם, הודו בעובדותיו והורשעו על פיו. בהתאם לאמור בו, צו ההריסה עוכב על ידי בית משפט קמא עד לתאריך 9.12.15 ועד ליום 29.12.15 לא קיימו המערערים את צו בית המשפט.

בפני בית משפט קמא טענו המערערים כי לא יכלו לבצע את צו ההריסה, בגלל השוכרת שהתגוררה במבנה, וכי התשלום לחברת החשמל שולם על ידה ביום 28.12.15, לאחר שהסתיימה תקופת העיכוב וצו ההריסה נכנס לתוקפו.

עוד טענו המערערים, כי השוכרת סירבה לפנות את המבנה ואף הוצא לבקשתה צו מניעה על הוצאתה מהמבנה.

בית משפט קמא קבע כי לא ניתן להודות בעובדות כתב האישום, ובד בבד להתנער מאחריות לאמור בו. לדבריו... "אינני מקבל את טענת הסנגורים. לו רצו להוכיח ולטעון טענות שתומכות בחוסר אפשרות לביצוע צו ההריסה או באי אחריות, היה עליהם להמשיך ולנהל הוכחות בתיק זה. בהעדר בקשה לחזרה מהודיה, אינני מקבל טענות החותרות תחת ההודיה וההרשעה...". יוער, כי בית משפט קמא ציין בגזר הדין כי המערערים אינם מבקשים לחזור בהם מהודייתם.

אין חולק כי המבנה נשוא הדיון נהרס רק ביולי 2016.

להלן טיעוני המערערים בקליפת אגוז:

1. במסגרת הטיעונים לעונש מתאריך 25.9.16 התברר כי בתאריך 9.12.15 הקירות החיצוניים של המבנה נשוא הדיון היו עדיין מחוברים לאספקת החשמל, כך שלא ניתן היה לבצע את צו ההריסה, מאחר וזרם החשמל היה מחובר למבנה עד 18.2.16.

2. לטענת המערערים חשיבותו של אישור חברת החשמל המלמד על העדר אפשרות להרוס את המבנה, תביא לשינוי התוצאה אליה הגיע ביהמ"ש קמא.

3. לחילופין, טעה בימ"ש קמא שהורה על מתן התחייבות להימנע מעבירה בגין סעיפים 204 ו-210 לחוק, למרות שהמערערים הורשעו בעבירה על סעיף 210 לחוק בלבד.

דין והכרעה

כאמור המערערים הודו בעובדות כתב האישום המקורי והמתוקן (בו תוקנו המועדים בהסכמה) והורשעו על פי הודאתם. דהיינו, באי קיום צו ביהמ"ש שחייבם להרוס המבנה דן עד יום 9.12.15. יוער, כי גם לאחר שצו המניעה שניתן על ידי בימ"ש בהליך האזרחי הוסר בפברואר 2016 וגם לאחר שאספקת החשמל למבנה נשוא הדיון נותק ביום 18.2.16, לא נהרס מיד המבנה. כאמור, המבנה נהרס רק ביולי 2016.

אישור חברת החשמל אותו מבוקש להגיש כראיה נוספת בערעור, איננו מסמך מהותי וחשוב כלל ועיקר, כנטען, וזאת מאחר ובישיבה מיום 25.9.16 נטענו על ידי המערערים טענות שונות בנוגע לחוסר יכולתם לבצע את צו ההריסה במועד, כגון צו המניעה האזרחי אשר בוטל ביום 18.2.16 (שהוא גם המועד בו נותק החשמל לפי המסמך), הסכם הפשרה שהושג בין השוכרת למערערים והתשלום לחברת החשמל ששולם ע"י השוכרת ביום 28.12.15. האישור לפיו אספקת החשמל נותקה למבנה רק ביום 18.2.16 אין בו כדי להוסיף משקל משמעותי לטיעוני המערערים והראיות שהגישו לביהמ"ש בעניין חוסר יכולתם לבצע את צו ההריסה.

בית משפט קמא הביע דעתו על הטיעונים בעניין חוסר היכולת לבצע את צו ההריסה וציין, כי לא ניתן לטעון טענות באשר לחוסר אפשרות לביצוע צו ההריסה, ובד בבד להודות בעובדות כתב האישום ואף לטעון, כפי שטען ב"כ

המערערים, כי אין בכוונתם לחזור בם מהודייתם, אלא הטענות נטענות לעניין גזר הדין בלבד.

לאחר ששמעתי את טיעוני ב"כ הצדדים, לרבות עתירתו הנוספת של ב"כ המערערים להחזיר את הדיון לבימ"ש קמא על מנת שיבחן הראיה החדשה, ובחנתי את כל הראיות שהוגשו בפני בימ"ש קמא, לא מצאתי כי שגה בימ"ש קמא בקביעותיו, ואני דוחה את הערעור על הכרעת הדין.

המערערים בחרו להודות בעובדות כתב האישום המקורי והמתוקן, לא ביקשו לחזור בהם מהודייתם למרות תהייתו של בימ"ש קמא על טיעוניהם, ואף הבהירו לבימ"ש קמא כי אין להם כל כוונה לחזור מהודייתם, אלא רק להציג נסיבות לצורך הקלה בעונש.

בנסיבות הללו, אין ממש בערעור על הכרעת הדין והראיה החדשה אין בה כדי לשנות מצב זה, מאחר והדיון בחוסר האפשרות לביצוע צו ההריסה דנן במועד, נערך בבימ"ש קמא כמפורט לעיל ובימ"ש קמא דחה הטענות הללו וכאמור סבורתני כי לא שגה לא בשיקוליו ולא בקביעותיו. אשר על כן, אין גם מקום להחזיר את הדיון לבימ"ש קמא.

באשר לגזר הדין, הקנסות שהוטלו על המערערים מתונים ביותר ואף נמוכים. בימ"ש קמא התחשב בטיעוני המערערים בנוגע לחוסר יכולתם לבצע את צו ההריסה במועד שנקבע וכי בסופו של דבר הצו בוצע, אם כי באיחור של מספר חודשים. גם יתר מרכיבי גזר הדין נאותים ומידתיים. אין כל פגם בכך שבימ"ש קמא הטיל על המערערים לחתום על התחייבות להימנע מעבירה דומה, וכן מעבירה על סעיף 204 לחוק.

מאחר ולא מצאתי כי נפלה טעות כלשהי בגזר דינו של בימ"ש קמא, אני דוחה את הערעור גם על גזר הדין.

אשר על כן, הערעור על שני חלקיו נדחה בזאת.

ניתן היום, י"ח טבת תשע"ז, 16 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.